

Cíjlo 26.
30. junija.

Bom haj Bóh!

Létnik 17.
1907.

Sy-li spěwał,
Pilne džělał,
Strowja če
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócony
Napoj mócony
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wśdne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebes mana
Njech éi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew če!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kózdu šobotu w Ssmolerjez knihicziščežerni w Budyschinje a je tam sa schwórtlétetu pschedpłatu 40 np. doſtacž.

5. njedžela po šwjatej Trojiz.

Jap. skutki 5, 34—42.

Gamalielowa rada we wyšocej radze pschiindze se rta muža, kiž nicžo njeje, kiba symny mudry šwétny muž, kotrež žaneho sahorjenja nima sa Bože kralestwo, ale je we šwojej wutrobje symny. A tola leži w jeho radze hľuboča wérnosć. „Kedžbuje na tych człowjekow, shto býschče měli cžinicz!“ Wón napomina, na Boži hľob kedžbowacž w historiji, wón widži Bože hledy na tych pucžach, po kotrejch je šwój lud wodžil, wón žada, so býchu šo pluny wot pscheńzy dželište, hdžiž jeho przedowanje iaposchtołow symneho wostaji. Tak wopomíny tež my Gamalielowi radu we šwojim žiwjenju. Kedžbuymy ſami na šo, shto je w naš człowjeczne waschnje, człowjeczna wola. Tak móže Gamalielowa rada nam wubudženie bycž sa naſhe žiwjenje, sa naſh pschichod.

1. Schtož je człowjeczne, to sahinje;
2. Schtož je wot Boha, wobsteji.

1. My ſamy w čaſku žiwi, kotrež šo runa tamnemu čaſej prénjeho kſchesczijanstwa, dokelž šo tež wſchitko dželi, dokelž šo wſchudžom warí a horí w ludu. Chrystus je ta ſkała w ręžy šwéta, na tej ſkale džela šo žolmy k prawizy a k lěwizy, nimo žana žolma njemóže. Wón je tym jenym róžkym kamieni jich myſlenja a ſkutkowanja, ſaložkym kamieni jich žiwjenja, kaž wérjozej woſadze w Jerusalémje, kotrež s měrom ſtejſeche w torhazych žolmach hanjenja a pschesczehanja; tym druhim je kamien poſtoka, kotrež

ſu čeſklojo ſacziſli. My w naſhim njeměrnym čaſku býſchimy ſchumjenje wodow a žolmow, kotrež šo žolmia wokoło ſkal kſchesczijanstwa. Na jenym boču ſaſklyſchich wołanje hidženja, ty je ejitasch w njewérjazych nowinach, je býſchich ſerta njewérjazych, kiž ſriedža w kſchesczijanstwie bydla. Ale Bohu džakowano ſ druhého boka klinčza ſynki luboſče, ſpěwanje tych ſwérnych, kiž šo ſhromadžuju w Božim domje, kiž domach šo modla a temu ſkneſej ſluža. Ty chzeſch wěſce tež do tych ſwérnych ſlushečz, kiž ſu tak-rjez te žolmy na prawizy. Ale kaž ſtejſich ſ temu ſkneſej? Je to njewomasane kſchesczijanstwo, modlenje w duchu a we prawidze? Tež w naſhim čaſku tajzy mudri poſtawaja kaž Theudas, kiž chzedža nowe kſchesczijanstwo natwaricž po šwojej ſwétnej myſli a bórsy je roſpróſheny jich człowjeczny twar a jeho pschirviſkowatſtwo. Pschetoz to běſche człowjeczna mudroſež. Husto šo wopacžne faſſchowane parle a drohotne ſamjenje pschedawaju — njeje tež wjele wopacžneho a njepraweho waschnja w kſchesczijanstwie — a njeleži nam bliſko to praschenje: „Mam ja tu dobru parlu, pravou ſuknju prawdoſež? Je moje kſchesczijanstwo człowjeczne abo Bože? Je jenož poſkočene abo ejiste hacž do jadra? „De-li rada abo tón ſkutk wot człowjekow, dha budže ſahinycž.“ Gamaliel mějesche prawo. Tež prénja woſada mějesche hízom šwoje býloſče a bleczki. Kaž bórsy ſhubi šo raňſcha roža! To dyrbisich tež ty poſnacž, kiž ty we wýſchich lětach ſy. Je twoja wutroba hýſcze tak czopla, kaſkaž běſche, hdžiž šo horjeſche w prénim woſenju luboſče? Bórsy pschin-

džechu spytowanja śweta a wona wustudny. To cżlowiecze bywa tak lohko s kniesom nad nami. Duż placzi Gamaliela rada: „Schtoż je cżlowiecze, to njech sahinje. Wobhladajmy ſebi też nasche Boże klužby! Kunaja ſo Božim klužbam prěnjeje wožady? Schtoż pſchinidze ſwonkownego waschnja dla — tón pſchinieſe śwet, cżlowiecze do Božego domu. Wjèle je pola naš cżlowieczeho — to njech sahinje. Nuſna je kylnischa evangelska śwernosc, wjeticha radoſc ſa teho knjesa, wjeticha wobstajnosć a rožbudzenosc. Schtoż we mni, w naš ſ tym pſches jene njeje, to je cżlowiecze, to njech tón knjes w naš sahincz da.

2. Se śweczathmaj wocžomaj ſteja eži japoschtoli pſched ſudom. Gamaliel neschto ſacžu wot jich ſnutſkowneje mozy a radoſce, wot mozy jich ſkutka a ſłowa, hdyž won tež to hiſhce njeſrošym. Tehodla won praſi: „Je-li pač ta rada abo tón ſkutk wot Boha, njebudzecze wó to móz ſkaſyč.” To běſche rada požluschneje wutroby, kiž pſcheczivo Bohu wojovacž njecha. Sso powjeda, ſo je tež Gamaliel ſwoju mſdu doſtał ſa ſwoju śwernu dobru radu. Won je pječa muhowaný wostał pſchi wutupjenju měſta Ferusalema a hiſhce potom 18 lét živý był. Teho rada je wernoſez ſtajnje a pſcheczo. My wi-dzimy, ſak eži ſwedyh Khrystuſowi dale ſwoj pucž džaja. Woni jich ſchwifachu a ſakafachu jim, ſo bychu njeręčeli w mjenje Jeſuſowym. Woni pač woteńdzechu ſ wjeſzelosćzu, woni ſu eži dobywarjo a ſtroſchtni do pſchichoda hladaja. Evangelij je jim khorhoj, kotrūž wyžoko džerža, ſkala, na kotrūž ſo ſaloža. Schtoż je wot Boha, dale wobſteji — to placzi tež nashej zyrki. To bójſke nam nichto wſacž njemóže. Njech tež eži njeſcheczeljo hanja, woni ſu ſhwérne ſtawu kſcheczijanskieje zyrki. hižom husto pſcheczehali pſches čwilowanja, ale wone ſu w pruhowanjach wobſtak. ſkutk reformazije je dobył, hacž runje hamž a khežor pſcheczivo njemu ſtejſchtaj. Cžehodla ſkutk miſionſta do předka kroczi pſchi wſchém pſcheczivjenju pohanol a hanjenju ſamo kſcheczijanow? „Je-li tón ſkutk wot Boha, njebudzecze wó to móz ſkaſyč.” S tymle troſchtnym pohladanjom my do pſchichoda hladamy. Hdyž masch ty we wutrobie to prawe ſbože, kotrež njehinje, žiwu wero do ſwojego Šbóžnika a w tajkej weroje jeho ſameho, kiž wěczne wostanje, potom ſměrom ſwoju drohu džesč a hladach na ſwetle ſahony wóžneho kraja, kotrž tebi wostanje, hdyž dyrbisch ſe ſemſteho wotkal hicž.

Hamjen.

Hlóš ſ Božeho kraleſtwu.

Aſhiž Khrysta, Bože kraleſtwu
Je požrých mnohim ludžom;
Tich njewera a hida ſo
We zyrki klemi wſchudžom;
Majradſcho bychu ſničili
To kraleſtwu, kiž ſaloži
Masch Šbóžnik ſ duſchow ſbožu.

Hdyž wono pač ſkutk cžlowiſki njej,
Niz wot tuteho ſweta,
Dha ſteji w mozy njebeſkei
Tu jako Boža heta;
Tu hela pſhemóž njemože,
Schit jejny Jeſuſ Khrystuſ je
Hacž do ſkónczenja cžaſa.

Njech, knježe, twoje kraleſtwu
Sso dale roſpſhesczera,
Daj, ſo kče pſcheczo rjeniſcho
W nim pobožnoſcz a wéra;
Haj, njech eži klinčji na ſwecze
Cžecz, kwalba po wſchém cžlowiectwie,
Cže kóždy kraj njech ſlawi.

Tež njeſcheczelam zyrki, ſu
Kiž twoje mjenou hanja
A ſe ſiwiſenjom hjesbóžnym
Cže pſcheczo ſ nowa ranja,
Chyž džiwy hnady poſkaſacž,
Tim ſ wobroczenju dopomhacž,
So tebje ſ nami kwalala.

Wſchém werojazych pač twój Duch cžer
A wufwyczui jich wolou,
So ſměja w ſwojej duſchi mér,
Do twojich kaſnjow ſwolu;
Pſchecz hluſje njech Duch ſaloži
Tich w twojej ſwiatej wernoſci,
Dha njejima jich cžemnoſcz.

A tak we Božim kraleſtwie
My ſ werojazymi wěmy,
So tam we raju kraſnoſče
Schat wocžakowacž ſměmy,
Kiž Boža hnada wobleka
Tich, kotsiž weroja do Khrysta,
Sso jeho kſhiža džeržo.

K. A. Fiedler.

Wobrasy ſ pola ſnutſkownego miſionſta w lěta 1906.

Spíšuje M. w M.

1.

Wothladanje khorých na kraju.

(Po roſprawje krajneho towarzſtu ſa ſnutſkowne miſionſtu w Saksie 1906.)

Hižom dwě lěče je towarzſtu ſa ſnutſkowne miſionſtu w Saksie žónſke (nježenjene, ženjene, ſwudowjene) počalo roſwuczecž, ſo bychu khorých na kraju wothladowale, kiž maju teho trjeba. W minjenym lěče buchu 15 tajſich wot zyrkiwskich prjódſtejerſtwow a druhich ſ wuſwuczenju poruczenych. Majmlódscha běſche 21 lét, najstarscha 58 lét ſtara. Majprjedy buchu wone w diakonifyskim (kotrowskim) domje w Draždžanach a Lipsku 5 njedžel doſlo roſwuczowane, potom hiſhce pječ njeđel do měſtnow date, hdyž je hižom wothladanje khorých pſches wuſwuczene ſmilne kotrý (diakonizh) ſarjadowane. Tamne žónſke, ſo piſche, ſu wſchitke ſ wohrebitej njeſprobniwoſci wukle, tež te starsche, a někotre ſo jako wohrebje wobdarjene wupofaſachu. Roſwuczenje ma ſo w leſařskich wězach, wukladowanju ſwiateho piſma, ſnutſkownym miſionſtu, wo pſchichodnym powołanju wothladowanja khorých. Wyſche teho w khorowni diakonifyskeho wustawa roſwuczenje wo wſchelakich polach ſlutkowanja doſtawaju.

Na 29 wježnych wožadow je netko hižom ſ tajſimi wothladařkami ſastaraných. Tich dželo je najprjedy pola woprawdze khorých. ſnutſkownje a ſwonkownje khorí ſo ſ roſomnoſci wothladuja. Wothladařki ſawobaleju, podawaju leſařstwo, ſpomožuju, polóżują czeſkoty; tež na muſny porjad a čiſtoſc ſo domje ſedžuju a ſo tež po njeſastaraných džeczoch doma horjebjeru; wyſche teho na ſeſnacze wſchego, schtož je ſa cžiſloſcz a čerſtvoſcz trěbne, ſwoju

kedžbliwość wobroczeja. Wothladařki ſo, hdźež je trjeba, ſa njedželnicžu ſobu poſtaraju kaž ſa čeſchne džecži. Bědnych a na starobnu ſlaboſć čeřpjazhých ſobu wopytuja a na wſchē waſchnie jím jich čeřpjenje połóżecž pytaja, tež pſches ſkłowo woſchewjenja a ſbudženja, pſches čitanje ſ biblije a ſe ſpěwařskich. Wyſche teho tež nótne Straže na ſo bjeru a běchu to w ſańdženym lęcze na 20, haj na jenym městnje 50 króz činiše. Kajke žohnowanje leži w jich džele, kotrež pod lekarjom (a babu) dokonjeja, ſamo tež w jich napſhecziwo-ſtukowanju pſchecžiwo alkoholej (wopilemu piežu), kiž je jím ſobu ſ ſbožu domow na wutrobu położene.

Tu někotre pſchipoſnawaze ſwědczenja. Na jenym městnje piſchu: „Wothladařka je pſchezo hotowa ſ ſluženju a hladanju ſhorjenych w powołaniu ſhorých. Bjes ſtruchloſcze a wotwlaſowanja na te najbole pſchecžiwo džela dže, tak ſo ſu přjedawſchi pſchecžiwnizh ſhorých hladanja něko ſ dohladanju pſchischi a ſo powschitomnie tele wothladanje jako wužitna a dobroczelska naprawa ſpóſnawa.“ Druhdże: „Hladařka wužitwa dowěrjenje lekarjow, kniežtwa a duchowneho.“ Jedyn lekar píſche: „K ſwojemu ſwjeſzelu móžu wobkrucžicž, ſo je N. N. (míjeno) ſ wulkej luboſču, wutrajnoſču a wuſtojnoscžu ſhorých w N. (míjeno) wothladowala.“ Wospjet je ſo wuprajilo, ſo je tole nowe naprawjenje ſo jako dobre a požhnowane wopokaſalo a powschitowne dowěrjenje we wotadže dobyle.

Mýjl ſa dobrocziwość je ſo wot ſawjedzenja wothladowanja ſhorých poſbehnyła. Prózowanja ſa lěpsche wothladanje pſches poſylnazu žyrobu a t. d., ſa podpjeranje potrjebnych njeſſu podarmo wostale.

Zhr̄winske přjódſtejerſtwo, gmejnſta rada abo woſhebito towarſtwo (ſjednoczenje) ſo ſa ſarunanie wothladařkow staraja — ſ wjetſha wone tola darmo ſtukowacž njemóža. W jenej gmejnje je ſjednoczenje ſa podpjeranje wothladařki a wothladanych naſtało, kiž ma hižom 200 ſobuſtawow.

Tak jene dobre ſ druhého wuſhadža. My mōžemj ſo nad tym jenož ſradowacž a pſchez, ſo bych u ſo dale we pſchezo wjazh woſhadach přjódſtejerſtwo namakale, kiž bych u ſ jažnym wóczkom a čoplej wutrobu tele žohnowanje ſpóſnawali a ſebi pſchivobrocžicž pytali. Bóh daj pač tež wotewrjene, dobrocziwe ſchefsčijanske wutroby mjes žónskimi, kiž bych u ſhmane ſ tajkemu ſtukowanju byle. Wulki džak ſluſcha krajnemu towarſtwu ſa ſnutſtowne miſionſtwo, kiž chze tež tole lěto ſažo nowe roſhwuczenje (kursus) wotdžeržecž a kaž prózu roſhwuczenja na ſo wſacž, tak pjenježne wopory njeſč. W lęcze 1906 běchu to pſches 800 hr. (Pſchichodnje dale).

Khryſtuš w macžernej wutrobje.

(Spitta.)

W ſtwicžzh ſwojej ſedži macžer, Pſchi njej' jejne džecžatka, Kiž na lube, fromne wuežby Macžerne rad ſedžbuja.

Knjeſa we wutrobje noſcho Džecžom ſ njebju hlaďacž da; Te ſo jejnej' ruki džerža, Fejnu luboſč ſpóſnaja.

Džecži ſwěru pſchecželowu Njeptaja druhdże ſej, Dokelž jeho namakaja We wutrobje macžernej.

Wſchitko džecžatko tu ſpýta Pſola ſwojej' macžerje: Wſchitko troſcht a wſchitku pomož, Nadoſez tež a wjeſele.

Wutroby ſhlow macžeriny ſe kaž wěrna ſwiatniza, Hdyž tam džecži bjes staroſče ſſwojoh' Knjeſa nam'ſaja.

Jurij Bróſť 16./5. 07.

Twój Knjeſ ſwſhítko, ty ſam ničjo! —

Jan. 3, 30.

Nimo ſažo džení je ſana kſchězenikowý, K wýžoſcoſzi ſlónzo ſ nowa doſkocžilo, Pſchibhywanje lěta ſ tym ſo doſkocžilo, Sapocžał ſo ſ doboru ſachod nowy;

Czaſ ſo w ſtwórbje pſchiblyuje žnjowy, Hdyž je ſymjo kóžde bóry doſrawiło A plód po ſakonju kruhym poſkicžilo. — Běſche, člowjecze, twój wužyw dotal ſtrowy?! —

Koſcž a pſchibhywacž móž we tebi chze Boža; Njeroda pač čeſlna dyribi wſchědnje hincž, Dokelž ſ postupej ſy ſtajnom' powołany!

Dofstatk ſwěrnemu ſo poſkicžuje ſboža. — Chzeſh-li ſchłodowanja wěczneho ſo ſminhež, Spěchuj ſo dže; ſwěrny budžesč kroňowaný! —

U.

Slawisna Khryſtuſkoweſhi pſhekraſnjenja.

(Poſkacžowanje.)

3.

Rhod do Emmauſa.

Luf. 24, 13—35. [Mark. 16, 12. 13.]

A hlaj! dwaj wot nich džeschtaj tón ſamý džení Do měſtka, kotrež ſchěſc džesacž honow bě S Jeruſalemka wotſdalene, Emmauſ ſ mjenom, — doſež ſrudnaj wobaj, —

2. A ſej mjes ſobu rěčeschtaj wo wſchém tym, Schtož ſo bě ſtało. — A jako rěčeschtaj Tak mjes ſobu ſo wopraſhujo, Poda ſo, ſo ſ nimaj Jeſuſ dónidže;

3. Šso pſchiblywiſchi Knjeſ ſ nimaj kročesche; Pač jeje wozni džeržane woſtachu, ſo njeſnajeschtaj zuſobnika; Ale netk rěčecž wón ſ nimaj pocža:

4. To kajke rěče mjes ſobu mataj wój Tu dužy ſrudnaj? — Duž jedyn wotmolwi, Kleofaſ ſ mjenom, ſ njemu praſo: ſy th ſam jenicžki zuſbnik tudý —

5. W Jeruſalemje, kotrež by njevjeſdaſ, Schto w tych dnjach ſtało w měſcze ſo tymle je?! — Knjeſ ſ nimaj džesche: Kajke? — praſtaj! Bonaj pač wutrobu wužypajo —

6. A njom' džeschtaj: To ždyn, schtož je šo s Ježušom
Tam Nazarenskim podalo žalozne;
Profeta běsche wón a mózny
W skutkach a słowach šo wobżwědežazy —

7. Psched Bohom, kaž tež pschede wschém ludom tu,
Kaž jeho naschi wychschi šu měschnizy
A knježa dali k satamanstwu
Szmjercze a morili joh' na křižu;

8. Pač nadžijachmy my šo, so wuniože
Wón Israela. A psche wscho dženža je
Džen tseczi, so je to šo stało.
Tež šu nož někotre nastrózale —

9. Tých nascich žónske, kotrež šu pobyle
Pschi rowje rano, prajz řechi dženžehu,
Hdyž cželo jeho njenam'kachu,
So šu tež jandželow wohladale.

10. A k rowu džechu někotři mjes nami
A namakachu po kłowje žónskich wscho;
Pač jeho žamoh' njewidžichu!
— Grudoba nascha je psche wschu měru. —
(Pschichodniye dale.)

Dobra wutroba pod hrubjanym kabatom.

(1. list ſwj. Pětra 3, 9.)

Powjedańčko se sawostajenstwa Jana Wjeli.

(Skončenje.)

Samo šo snaje, so tež tón katholſki duchowny knjeg šo lóžko
s tým našmjertnym fréčza. Tón ſwérny spowjedny wótz pschi-
hotowasche klabnjateho k počutnej ſzmjerczi. S wopředka pomě
pač hischče s nim wo druhim rěč.

Pschi tým pokasa wojaš na ſwoju wojsku ſuknju a ſprošy,
jemu ju podacž. Tu psched ſobu wupschestrjewski wothorný wo-
beju rukawow wuhorschel. Něk pokasa s porstom na potajne ſa-
ſchitki, kíž běchu ſpodň. Požles wusjewi duchownemu knjesej:
„Tu, hlejče, mam ſaſchithch ſlotki. Hdyž dyrbju, kaž mi je,
je ſzmjerczu do kraja cžahnyž, hdyž žaných pjenies njeje trjeba,
je wostaju wam. Te jowle pod ſwým wuhorschelom wotkaſam do
wascheje zýrkwe, so by šo tam sa moju hréshnu hubjenu dusku
proſkylo. Te druhe pjeniesy pač, kotrež tu pod prawym wuhorschelom
tcža, te maja sa tuteju stareju byč. Szym jimaj loni tak
hrošných pschecžehow cžinil, a sa to ſtaj mi někto tak jandželskich
ſlužbow ſlužitaj. Bóh jimaj ſaplačž!“

Tako bě to s krótkim wodychom wumlowil, duchowny starymaj
wułoži, schtož běsche klyſchal.

„Lubý knjeg knježe“, wotmolwi starik, „to njemóže byč, so bych
žaneho pjeniesa wala. Bóh tón knjeg wě, komu šu te pjenies
wudrjene. Tajlich šo boju!“

Hdyž bě na to knjeg duchowny s wojaſom poręčał, ſaſběhny
Motzej: „Te w božemje ſmitaj. Nad nimi njeje níz křejki
něcžejich ſylſow. Te ma wón bjes hrécha, s čeſežu a s połnicžkim
prawom.“

„Ale nima traſch ſwojinzow doma, bratrow a ſotry? Tym
dyrbi šo po jeho ſemrjecžu póblacž, schtož je tých pjenies“, ſna-
pschecžiwi Motzej.

Saſo poręča duchowny s khorym, a ſaſo wotmolwi ſwědo-
mitemu starzej: „S cžiſtym a dobrym ſwědomijom móžetaſ wſacž,
dokelž je zýle ſamutki a nitoho na ſwěcze nima.“

Našmjertny khorjak bě mjes tým njeměrný s wulkimaj wocžo-
maj hladal, hacž chýl starik pschiswolicž. A pósnavschi někto, ſo
dha ſo dale wobarcz nochze, wón ſpojone mikny a ſitny, a po-
ſkieži woběmaj ruku, s čimž chýſche projicž: Mějtaj luby džak ſa
to, ſo chzetaj moju malinku wſacž. Potom prosheſche ſpowjedneho
wótza, ſo by jeho dale k počutnej ſzmjerczi wopravjal.

Hdyž běsche tón wſchitke te ſwiatostne ſkutki, kotrež ſebi
katholſka zyrkej ſa mrějeñow žada, pobožnje ſkonjał a hischče
w cžichej modlitwje wosta, ležesche ſzmjerczin ſajanž měrný a
hlađajo k njebju. A jako ſ wołnjeschkom wjeczorne ſlónčko na
njeho hladny, wuñdže jemu poſledni dyh.

* * *

Džen pohrjeba chýſche ſo cžmicž. Nashej žarownaj běſchtaj
ſ pschedewoda domoj. Tu ſedžeschtaj ſhwili, na klinje ružy, kaž
němaj. Žeju cžichomna ſwicžka chýſche ſo jimaj někto tak proſdna
a wonajka ſdacž. —

Ta njebocžiežeho ſuknja wižasche w komorzy ſady. Dolhož
bě cželo w domje bylo, njeběſchtaj jeje ſo podótknycž chýloj.
„Někto dha wohlejmoj w božmje“, ſanjež ſtarik po dolhim mjeſku,
„kač ſo to tola ſ tej ſuknju wopravdže ma.“

Szej wulke nožizy wſawſchi wottſihny ſwemmu rukawej wuhorschel.
„Tón ponjeſu knjesej fararzej jutſiſchi džen, zýl ſajſiž tu je, ſo
móže widžecž, ſo ſebi ſ njeho nicžo ſhowałoſi njefzmoj. A někto
hlađajmoj, ſchto-tež-to ſa naju je.“ Tak prajiwſhi, pocža ſa wu-
horschelom praweho rukawa pröcz.

A hlejče! Tu ſo psched jeju wocžomaj wuſuže pjenies, žolth
a ſwětly; a ſaſo a ſaſo ſo jedny po druhim ſe ſaſchitka ſuli.
A to běchu ſlotki. Marscha mě njemalej wocži, dokelž cžož zýleho
žiwenja žaneho ſlotka widžala njebě, ani tež žaneje ſkoteje wězyn,
hacž jeniežko ſlocžanu Božu martru na ſwiatym woltarju
w zýrkvi.

Tež ſtarik ſtajesche ſdžiwaney wocži na tajke žolte a ſwěcžate
ptacžki. Dónž hischče ženje tajkeho bohatſta na jenej kropicžy
wohlađajmoj njebě, chýſche jemu tak wonajko na myſli byč, a naj-
bóle ſ teho, ſo je wſchitko to jimaj.

Dolho hlađaſchtaj bjes rěčow na ſo. A po dolhim džiwanju
prajeschtaj ſebi: „Džakowanó Bohu, ſo namaj tajkeje wobradu
ſpožci, pěknego pschibérka na starý džen!“

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

— Knjeg wucžer Till w Schčeñzy je ſo ſa wucžerja pschi-
pschihotowáni (präparandž) do ſeminara w Freistacze powołal.
Schulſka wofzada w Schčeñzy wobžaruje wutrobnje wotkhad teho
pilneho a wobdarjeneho wucžerja. Wožebje ma ſo tež pschiſpōſnacž,
ſo wón na to dželashce, ſo ma w ſchuli džecži ſerbſkých ſtarých
psched ſobu. Wón je ſo prázowal ſerbſku rěč na wuſnycž, a
běsche tež tak daloko pokročowal, ſo móžesche małym ſchulſkim
džecžom, tíž do ſchule ſaſiupichu, najwažniſche w ſerbſkej rěči
prajicž a wón ſam ſerbſki nimale wſchitko roſymjesche. My to
tudy ſhwalobnje wusběhujemy, ſo by jeho ſprózniwe ſkutkowanje
ſ dobrým pschikkadom bylo.

— Błota buchu 21. junija wot žałozneho njewjedra doma-
ptane. Wjeli ſtow kražnych ſchtomow, kotrež ſu pýcha rjanyh
Błotow, bucha wot wichora ſlemjene a ležachu psches rěſi, ſo cžolmam
puež ſahacžichu. W Lubnijowje běchu krypy tak wulke kaž worjehi.
Wone do woknow lětachu a roſbite ſchleñzy ſchžeřežachu. Wo-
žebje žałozne ſahadžesche njewjedro na polach k wjeczoru města.
Tam ſu ſo žita, běrný, ſórki a zýbla nimale do zýla ſanicžile.
Pola ſu, kaž bych ſwalzowane byle. Samo ptacžki buchu
morjene. Ratarjo ſteja ſrudni pschi ſwojich ſapuſczenych polach.
Schkoda je wulka, hacžrunje njewjedro jenož 10 mjeſchinow traſeſche.